Faraon

Faraon

Nu putem trece mai departe înainte de a spune câteva cuvinte despre copiii pe care Faraon ar fi vrut să-i reţină în Egipt (Exod 10.10). Cu o inimă de părinte, Moise i-a replicat: „Vom merge cu copiii şi cu bătrânii noştri, cu fiii şi cu fiicele noastre, cu oile şi boii noştri" (Exod 10.9). Mulţi părinţi sunt foarte bucuroşi că se află în afara Egiptului, dar nu se sinchisesc de faptul că le-au rămas acolo copiii. O, Dumnezeu să ne facă parte de harul de a o rupe categoric cu lumea, nu numai spre binele nostru, dar şi pentru acela al copiilor noştri.

Teribila judecată care l-a lipsit pe Faraon de întâiul său născut a fost în întregime rezultatul necredinţei sale. Dacă rândurile acestea vor cădea în mâna unor părinţi necredincioşi, aş dori să-i îndemn cu lacrimi fierbinţi să se gândească bine, înainte de a fi prea târziu, ce preţ scump vor trebui să plătească propriii lor copii din cauza necredinţei celor ce i-au adus pe lume.

Să ne mai oprim un moment pentru a arunca o privire asupra unui detaliu din viaţa lui Israel în Egipt în timpul care a precedat fuga sa din această ţară. Îl vedem pe Moise cum se ridică plin de râvnă contra asupritorilor poporului său: „Credea că fraţii lui vor înţelege că Dumnezeu, prin mâna lui le dădea eliberarea; dar n-au înţeles." (Faptele Apos-tolilor 7.25). Speranţa eliberării umpluse inima acestui om al lui Dumnezeu cu 40 de ani înainte ca Israel să fi fost pregătit de plecare. Şi totuşi, Dum-nezeu, prin Duhul Lui, lucra în sufletul multor Israeliţi pentru a-i întoarce spre Dumnezeul părin-ţilor lor. Dacă citim în Numeri numele „căpeteniilor adunării" vom fi pur şi simplu uimiţi de mulţimea numelor care încep cu „El" (care înseamnă, în evreieşte, Dumnezeu) (Numeri 1). Eliţur înseamnă „Dumnezeu este stânca mea"; Şelumiel, „prietenul lui Dumnezeu"; Netaneel, „dat lui Dumnezeu", Eliab, „Dumnezeul meu este tată". Toţi oamenii aceştia s-au născut, cu mulţi ani înainte de ieşirea Israeliţilor din Egipt, din părinţi credincioşi care şi-au pus toată încrederea şi speranţa lor în Dum-nezeu. Totuşi, ei au trebuit să aştepte mult timp şi, fără îndoială, mulţi au murit mai înainte de a fi văzut sosind clipa eliberării pe care o aşteptaseră. De aici se desprinde pentru noi o lecţie foarte importantă. Prin natura noastră, suntem nişte fiinţe tare nerăbdătoare şi întâmpinăm mari dificultăţi când este vorba să aşteptăm ceva. Dar aşteptarea noastră se centrează pe Dumnezeu şi, dacă aceasta este voia Lui, El va forţa lucrurile; însă de multe ori El găseşte cu cale să încerce răbdarea noastră, încurajându-ne astfel să stăruim în rugăciune, Iacob a putut spune: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta" (Geneza 32.26). în Osea 12.4, Duhul lui Dumnezeu comentează această întâmplare astfel: „S-a luptat cu îngerul şi a fost biruitor, a plâns şi s-a rugat de el." Noi renunţăm foarte repede la a mai aştepta, şi până la urmă ne părăseşte însăşi voinţa de a acţiona, cum s-a întâmplat cu Moise; când i s-a poruncit să meargă şi să facă ceea ce voise cu 40 de ani în urmă, el a refuzat. Totuşi, aceşti 40 de ani nu au fost zadarnici, pentru că în momentul când trebuie să intre în acţiune, el pleacă prin puterea lui Dumnezeu, şi nu bazându-se pe propriile lui forţe, cum a făcut-o la început. La rândul nostru, şi noi va trebui să înţelegem că anii lungi de aşteptare nu s-au scurs în zadar, pentru că Dumnezeu ne-a dat, în tot timpul acesta, lecţii pe care nu le-am fi învăţat niciodată în alte împrejurări.